

Annie Besant

DOMMEN
OVER
ATLANTIS

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DOMMEN OVER ATLANTIS

Annie Besant

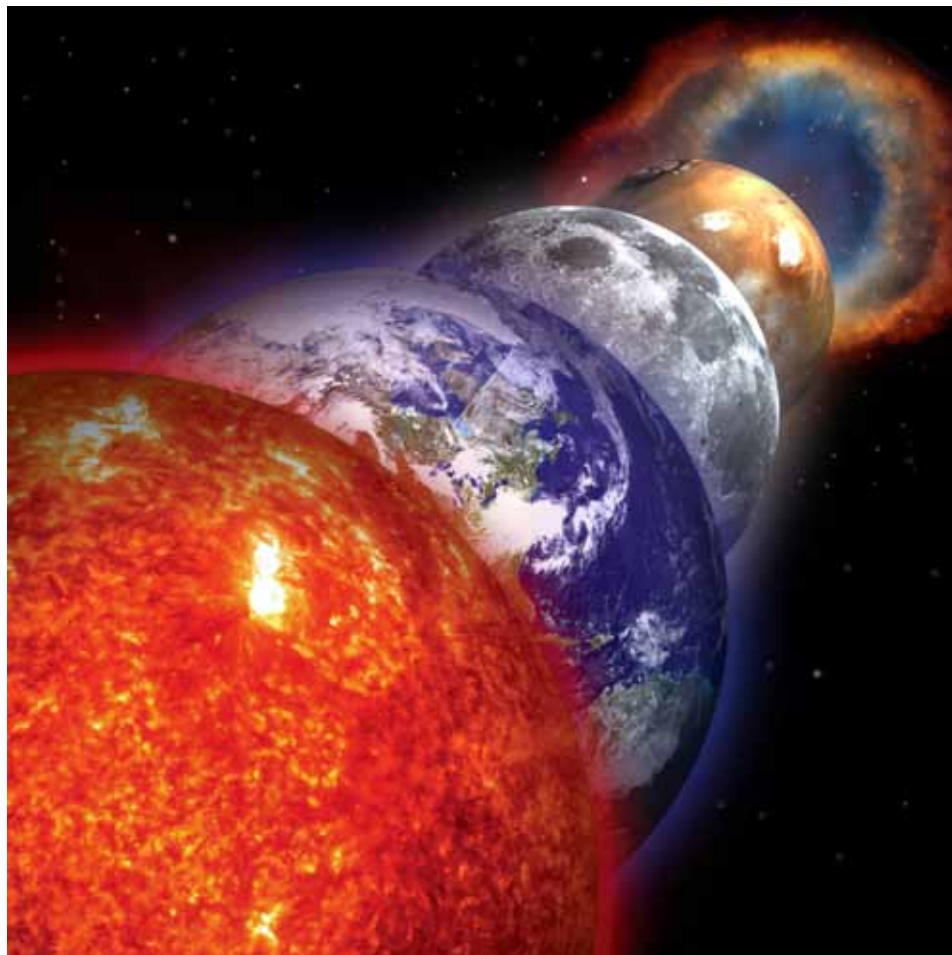

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Dommen over Atlantis

Af Annie Besant
Fra *The Theosophist*

(Oversat og redigeret af Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

Planetkæder

I denne artikel er det tanken at følge de såkaldte *Asuraer* og deres udvikling – dels på Jorden og dels i tidligere planetkæder. Hvis man vil danne sig en forestilling om denne meget tidlige udvikling, skal man forstå det, man i åndsvidenskaben kalder en "*planetkæde*", og man må forstå, hvad der menes med dette begreb.

Udtrykket "*planetkæde*" stammer som sagt fra åndsvidenskaben, og det har relation til det, der kaldes "*læren om cyklusserne*". Ifølge denne lære sker al manifestation cyklisk, uanset om det drejer sig om et univers, en planet eller en eller anden aktivitet eller tilværelsesform i dette univers eller på denne planet. Der kan også være tale om århundreder, tiårsperioder, år, måneder, etc. – eller det kan være en cyklus inden for menneskelig erfaring – dag og nat, vågen tilstand og søvn eller andre perioder, der tydeligvis gentager sig cyklisk.

Kædeperiode og runde

Det, man kan forsøge at forstå, er opstået i det, der er uerkendeligt, og som efter æoners forløb vender tilbage til sit udgangspunkt, og det medbringer frugterne af al den erfaring, der er høstet i løbet af den store aktivitetsperiode. Det er indlysende, at der er tale om en hypotese, og den omfatter forestillingen om kæder af verdener eller planeter af forskellige tæthedsgrader af stoflighed. Nogle af planeterne er fysisk set synlige og andre usynlige, men de er alle forbundet med hinanden som aktivitetsområde for en bestemt bølge af manifesteret eller aktivt liv. Udtrykket *kædeperiode* bruges som betegnelse for det tidsrum, en livsbølge er om at passere syv gange gennem en planetkædes syv planeter. Hver enkelt passage kaldes en *runde*.

Logos

Når en Logos manifesterer et solsystem, er der syv planetariske Logoi eller planetvæsener, og de hersker over hver deres område og er ansvarlige for evolutionen i dette område. Når man i astrologien taler om, at planeterne er udtryk for store intelligenser, er det disse væsener, der hentydes til. Desuden er det vigtigt at forstå, at planeter repræsenterer, det man kan kalde inkarnationen af disse planetariske Logoi. En eller flere planeter udgør en enkelt inkarnation, og man må forstå, at det er de samme *principper*, der inkarnerer fra stadie til stadie – det vil sige, at den ydre manifestation bliver mere og mere kompleks, men det, der beliver det, er det samme væsen.

I hinduskrifterne er dette forhold beskrevet på en bestemt måde. Den skabende Logos – *Brahma* – har foreløbig haft fire legemer. Disse legemer omtales, men forklares ikke. Der er kun få informationer om dem, men de er særdeles interessante, fordi de er i overensstemmelse med åndsvidenskabens oplysninger om emnet.

Asuraerne

Det første legeme kaldes "*mørkelegemet*", og det siges at *Asuraerne* manifesterede sig i dette mørkelegeme. Når man ser tilbage på denne meget fjerne fortid, ser det ud til, at det antal planeter, der udgør en planetkæde, ikke er det samme fra kæde til kæde, for antallet stiger op til syv, og derefter aftager det, for nogle planeter smelter sammen parvis, og på denne måde bliver der færre enkeltplaneter. Når man når frem til den syvende planetkæde, vil der i stedet for en kæde med

syv planeter være et enkelt legeme bestående af syv delinger. De er dannet ved denne sammensmeltningsproces, og det er sket på en måde, man kan kalde sammensmeltningen af lavere manas. På grund af denne proces, der gentages i femte, sjette og syvende runde, kommer man til sidst – i den syvende planetkæde – til det sammensatte legeme, der i sin helhed repræsenterer de syv planeter i Jordens egen planetkæde, som er den fjerde.

Asuraerne hørte til første kæde, og det ser ud til, at der kun var én planet i denne evolution. Og det ser heller ikke ud til, at der har været mere end en enkelt manifestation i denne første kæde, for stoffet var ikke tilstrækkeligt fortættet til at danne grundlag for udvikling på det, der kaldes det fysiske, astrale og lavere mentalplan.

Jeg-princippet

Fra denne fjerne evolution kom disse væsener, der naturligvis ikke dengang var *Asuraer*. De kan betragtes som den periodes menneskehed, og de opnåede en vis intelligens og mental udvikling. Derfor kender man deres grundtone, for de er legemliggørelsen af selve "jeg-princippet" – *ahamkara*. Det viste sig tydeligt i Jordens egen planetkæde, hvor tiden dengang var inde til, at fortætningen af stoffet kunne gøre manifestationen af "jeg'et" meget tydeligt og bestemt. Den nåede sit yderste punkt i fjerde kæde, og derefter nødvendigvis i fjerde runde – det punkt hvor fortætningen var størst i hele planetsystemets udvikling.

Det er årsagen til, at der i esoterisk litteratur siges, at de, der legemliggør den jegskabende evne, skal betragtes som mørke magter, selvom det naturligvis ikke er nær så vigtigt i den tidlige evolution, der her er tale om. Men intelligensen var opstået, og det er vigtigt at erkende, at manas – *intelligensprincippet* i mennesket – er den store fjende set fra enhedens eller åndelighedens synspunkt. Uanset hvor nødvendigt intelligensprincippet er, er det alligevel indbegrebet af separatisme i dens yderste konsekvens og derfor selve modpolen til åndelighed, som er erkendelsen af enhed.

Suraerne og Asuraerne

Den modsatte type – *Suraerne* – legemliggør *ordensprincippet*. *Asuraerne* repræsenterer *fremskridts-* eller *bevægelsesprincippet*. *Asuraerne* skulle vise sig at være meget rebelske væsener, der insisterede på at gå egne veje. De blev derfor prototypen på det oprørske og provokerende intellekt. Denne type blev færdigudviklet i den første planetkæde, og disse væsener, der kan betragtes som den tids "mennesker", forlod herefter deres planet. Som altid mellem to kæder overgik de til en eller anden form for pralaya¹ eller nirvana², som det er umuligt at forstå. Man ved kun, at der er tale om en meget ophøjet tilstand, hvor udviklingen foregår under betingelser, der er helt anderledes end i planetkæderne.

Pitrier

De kom imidlertid ud af denne tilstand igen, og i anden kæde viste de sig som *Barishade pitrier*³ – det vil sige de væsener, som i den kæde, der bestod af tre planeter, havde ansvaret for det formskabende princip og byggede stofformerne til det inkarnerende liv. De forlod kæden mere klart defineret og med styrket individualitet og kom til syne igen i tredje kæde, *Månekæden*, som pitrier eller "forfædre". Men

1 Pralaya er en hvileperiode mellem to manifestationsperioder (manvantaraer), uanset som der er tale om en planet, en planetkæde, et solsystem eller et univers.

2 Nirvana er en tilstand af absolut forening med den universelle bevidsthed på det nirvaniske eller atmiske plan.

3 *Barhishader* er en klasse af "månepitrierne". Esoterisk set er det pitrier, der projicerede deres æteriske skygger eller chhayaer. De var prototyper for de første menneskeracers fysiske legemer.

denne gang indtog de den position, som i Jordens kæde kalder *Agnishwatta pitrier*,⁴ og de var beskæftiget med at hjælpe alle, der udviklede intelligens i den lavere kæde.

Sønner af den mørke visdom

De gennemgik på denne måde disse tre stadier i fortiden, før de overhovedet fik noget med Jordens kæde at gøre. Først opstod de som resultatet af udviklingen i første kæde – derefter som *formens herrer* i anden kæde – og endelig var det deres opgave at hjælpe den intellektuelle udvikling hos de individer, der forlod Månekæden på de højere evolutionstrin, og som havde fået kausallegeme og derfor var individualiseret. Disse individer overgik herefter til mellemkædetilstanden, hvor de voksede og udviklede sig og blev til den gruppe, der i *Den Hemmelige Lære* kaldes "*sønner af den mørke visdom*".

Nu afslørede *Asuraerne* i den højere verden denne karakteristiske oprørstendens. De var fast besluttet på at gennemføre evolutionen på deres egen måde. De ville ikke adlyde, sådan som deres mere fredsommelige brødre gjorde det, og det er årsagen til alle de tilnavne, som de mere fredsommelige typer gav dem: "*Oprørere*", "*modstandere*" eller oven i købet (i en senere periode) "*djævle*". Det siges, at de "brød gennem himmelhvælvet", og da opfordringen lød, at sønnerne af den mørke og den hvide visdom skulle skabe mennesker i deres eget billede, ville disse rebeller ikke acceptere det. To tredjedele adlød, siges der i stanzernerne, mens en tredjedel afslog – og mon det er nødvendigt at fortælle, at den tredjedel, der afslog, netop var de væsener, der efterhånden blev kaldt *Asuraer*. Det siges, at efter dette afslag blev deres dom afsagt, og den ene tredjedel måtte genfødes i fjerde rodrace for at lide og skabe lidelse.

Fjerde rodraces første underracer

Evolutionen fortsatte i verden, mens *Asuraerne* ventede i deres egne riger. De var utilbøjelige til at have noget som helst at gøre med de ikke særlig attraktive former, der var til rådighed på de tidlige stadier af fjerde runde og fjerde planet. De kom ikke til syne før fjerde rodraces første underrace, som de inkarnerede i, og i første, anden og en stor del af tredje underrace stod de i stor udtrækning i spidsen for den

⁴ *Agnishwattaer* er en gruppe af pitrier, som er skaberne af den første æteriske menneskerace, de solare stamfædre, "solpitrier" – til forskel fra barhishaderne – "månepitrierne"

menneskelige udvikling – og i denne periode var de ret lydige. De var kommet ind i nye omgivelser, som de ikke forstod, og fordi de var uhyre rationelle, sørgede de først for at få indsigt i omgivelserne og – frem for alt – forsøgte de at få et stærkt greb om de nye legemer eller redskaber, de havde fået, før de var parate til at følge en selvstændig kurs i denne nye evolution.

Agnishwatta pitrierne

På den tid herskede visdommens mestre fra Venus på Jorden, og deres tjenere og disciple var de, som i denne runde kaldes Jordkædens *Agnishwatta pitrier*. *Agnishwatta pitrierne* var de guddommelige lærere og konger, og mange af dem kom fra pitriernes rækker og inkarnerede i fjerde rodraces underracer. De var kendetegnet ved deres høje intelligens og deres evne til at opfylde de befalinger, som kom fra *Lysets Herrer*. Det tog dem lang tid at få kontrol over og beherske deres legemer, for disse legemer var udviklet gennem dyreevolutionen i de foregående runder, og her var den dyriske natur meget stærk, mens intelligensen endnu ikke var udviklet.

Manasaputraerne

Og så opstod det store problem, der gjorde det nødvendigt, at nogle af *Manasaputraerne*⁵ inkarnerede. Den lavere eller dyriske side i disse dyremenneskekroppe var meget kraftigt udviklede, og de var overskygget af monaderne, som gav dem liv. Det monadiske liv, der inkarnerede i de kraftfulde dyrekroppe, blev forurenset af at strømme igennem disse kanaler. På grund af den lov, der siger, at åndelige kræfter forvandles på det fysiske plan og styrker redskabets karakteristiske egenskaber, stod menneskeslægten over for den enorme vanskelighed, at selve nedstrømningen af åndeligt liv i disse halvt dyriske kroppe resulterede i voldsomme udbrud af dyrisk lidenskab.

Denne vanskelighed blev overvundet ved, at relativt udviklede intelligenser gik i inkarnation. I stedet for at det åndelige liv strømmede direkte ned i dyrelivet, stillede intellektet sig imellem, opfangede strømmen af åndeligt liv, brugte den til sin egen vækst og udvikling og var, med sit stærke greb om det stof, det kom i berøring med, i stand til i nogen grad at kontrollere dyresindet.

⁵ Manasaputra er "fornuftens eller tankens sønner" – eller "strålerne fra det universelle sind". Manasaputra er et stort hierarki af selvbevidste intelligenser. En gruppe danner monaderne i mennesker. De inkarnerede første gang i midten af 3. rodrace – den lemuriske.

I nogen tid var *Asuraerne* simpelt hen beskæftiget med at få styr på deres legemer, og med deres hjælp gjorde verden store fremskridt i retning af civilisation. Men efterhånden som de gradvis følte sig hjemme i deres nye verden og i deres nye legemer, begyndte den karakteristiske jeg-skabende evne igen at frigøre sig fra omgivelserne og udtrykke sin intelligens og overlegenhed. Det var indledningen til den årtusinder lange strid, der kulminerede i Atlantis' undergang.

Oprør mod Lysets Herrer

Kampen blev i de tidlige stadier ført med imponerende dygtighed. *Asuraerne* var bevidste om deres store intellektuelle styrke, og de var derfor ikke længere villige til at adlyde. Da de guddommelige lærere havde trukket sig tilbage og ladet svagere hænder holde imperiets tømmer i den store tolttekiske race, begyndte *Asuraerne* langsomt at trække sig væk og etablere nye centre, hvor de selv havde overherredømmet. De mente, at de var lige så gode som de disciple, *Lysets Herrer* havde sat til at regere. Mange af dem mente – og sandsynligvis med rette – at deres intelligens var lige så stærk og muligvis stærkere end den intelligens, der blev udvist af magthaverne i den store by med den gyldne port. De samlede sig derfor for at bygge en by, der kunne blive centret i et nyt imperium.

Udviklingen af sort magi

De satte en af deres stærkeste ledere på tronen, og begyndte at opbygge det store netværk af metafysisk kraft, der gradvis blev til den avancerede sorte magi i Atlantis. I *Den Gyldne Ports by* var der to hellige steder: *Det store gyldne tempel*, hvor man dyrkede Logos i form af Solen, og *Indvielseshulen*, hvor *Lysets Sønner* kom som indviende og undervisere. Hvis de mørke magter skulle have et imperium, der havde blot den mindste chance for at klare sig i forhold til det hvide imperium med dets imponerende traditioner, var det nødvendigt at skabe noget tilsvarende, og derfor byggede de også både et tempel og en hule.

Ofringer af mennesker og dyr

Men da *Lysets Herrer* ikke kunne hjælpe dem i et oprør mod de ledere, de selv havde udpeget, blev det nødvendigt for disse stærke, mørke herskere, at kalde Jordens store elementaler til hjælp – disse mægtige magter, der legemliggør de destruktive kræfter i verden – så de også selv kunne skabe metafysiske underværker. De tiltrak disse elementaler ved at tilbyde dem ødelæggelsesmuligheder, og gradvis blev først dyreofre og senere menneskeofre almindelig praksis i de

mørke magters tempel. Jordens store elementaler manifesterede sig her, og et helt indvielsessystem på den mørke side voksede op – et system som endnu ikke er helt forsvundet i nutiden.

Den sorte loge

Derefter fulgte opbygningen af den sorte loge og det sorte hierarki som modpol til den hvide loge og det hvide hierarki. Også på de højere planer foregik denne opbygning, men det mest magtfulde udtryk var på det fysiske plan, hvor den store stoftæthed var et langt mere effektivt manifestationsmiddel for de mørke magter, end den nogen sinde kunne blive for de hvide magter. For netop tætheden af de fysiske stofformer gjorde dem særlig egnede for de elementaler, der havde til opgave at nå den tungeste stoftilstand med den største udsigt til permanent eksistens.

Derfor ser man i den atlantiske periode, at stålet på den tid var helt anderledes end nutidens stål. Det var hårdere, tættere og langt vanskeligere at have med at gøre set fra nutidsmenneskets synspunkt, men det var det ideelle redskab for de, der håndterede det fysiske plans grovere og stærkere energier.

Dette forhold fortsatte i årtusinder, og i denne periode blev den atlantiske magis enorme system opbygget. Det blev i stor udstrækning styrket af alliancen, ikke alene med de store elementale ødelæggelseskræfter i naturen, men også med de laveste mennesketyper, der fandtes på Jorden. På den måde opstod den ejendommelige alliance mellem de højst udviklede væsener med enorm intellektuel kraft og de, der i stanzerne kaldes de "taneløse" – den laveste type, der overhovedet kunne kaldes menneskelig. Det hentydes der til i skabelsesberetningen, hvor det siges, at *Guds sønner* så menneskenes skønne døtre og tog dem, de ville, og kæmper kom til syne i verden. Denne gamle tradition beretter om disse mørke væsener, der ikke alene kaldte sig *Guds sønner*, men ligefrem *guder*, og med tiden krævede de, at gudsdyrkelsen skulle rettes mod dem og deres billeder.

Seksuelle ekstremer

Af alliancen mellem disse og de uudviklede kvinder i de laveste lemuriske og lemurisk-atlantiske racer – som blev deres assistenter i de mørkeste former for magi – fødtes den sorteste af al magt. Lige siden har det været et af den mørke magis kendetegn, at den går til seksuelle ekstremer af enhver art, og at den altid blander det dyriske element med de højere elementer. Selv i nutiden findes den hvide magis og den ægte mysticismes værste fjende blandt seksuelle afvigelser, hvor der skabes betingelser for at komme i kontakt med astralplanets laveste væsener, der har nemmest ved at manifestere sig under disse betingelser.

Ødelæggelse var nødvendig

På denne måde blev forholdene værre og værre på Atlantis, indtil de nåede et punkt, hvor der efter mesterhierarkiets opfattelse ikke kunne gøres andet for at redde menneskeheden end at skabe en ødelæggelse af de legemer, der var blevet så magtfulde agenter på den mørke side – og som, hvis de fik lov til at fortsætte, truede med at skabe en race, der var langt mere modstandsdygtig i det

fysiske liv end det var hensigtsmæssigt for menneskehedens udvikling, for den befandt sig på et udviklingstrin, hvor kroppen i højere grad skulle give efter for det fremadskridende og ekspanderende liv end at blive formet til hårde fængsler, som – hvor modstandsdygtige de end var – ville gøre livet forkrøblet og uudviklet i relation til dets højere mål.

Det er baggrunden for den enorme ødelæggelse, der fejede hen over Atlantis og resulterede i nedbrydningen af alle disse højtudviklede former og den sorte magi, som de legemliggjorde. Og selvom katastrofen ikke ødelagde selve den sorte magi, fik den et tilbageslag, der var så voldsomt, at den aldrig siden den første store katastrofe har nået så højt et niveau. Den lærte "*herrerne af det mørke ansigt*" den lektie, at når det kom til en virkelig styrkeprøve, var de blandt de første, der ville bukke under, og at de kræfter, der arbejder for enhed, er stærkere end de, der arbejder for adskillelse.

Medarbejdere i evolutionen

Det var årsagen til, at de allershøjeste af mørkets agenter accepterede enhedens princip, og de blev derfor det mørke ansigts *nuværende* herrer, der påtog sig den karma, de selv havde udviklet i verden. De blev på denne måde virkelige medarbejdere i evolutionen, selvom de tilsyneladende modarbejder den. Andre, ikke helt så udviklede, lærte også en lektie og blev overført til andre legemer, hvor de gennemgik en hurtig udvikling og kunne inkarnere i sidste del af fjerde rodrace og i femte rodrace, hvor de medbragte det intellekt, de havde vundet. Men nu blev de styret af et andet motiv og brugt i tjenestearbejdet for de, der arbejdede i overensstemmelse med den guddommelige vilje.

Og dette punkt i udviklingen er meget vigtigt. Udviklingen af tankens og viljens store evner sker ofte under betingelser, der kommer til udtryk som meget oprørske tendenser. Men selvom det er tilfældet, behøver det ikke medføre, at mennesker, der udvikler disse evner, ikke lærer lektier af stor værdi – lektier som, når de pågældendes øjne først er åbnet, bringer dem langt hurtigere frem end de, der er mindre udviklet. Her er et eksempel.

Moral og vilje

Man kan forestille sig et menneske, der er ved at udvikle sin viljestyrke. Det er den mennesketype, der nogle gange tjener store formuer på en enkelt dag og er ligeglad med andre menneskers behov – kort sagt en stor egoist. Det er svært at finde nogen, som set fra et moralsk synspunkt er mere frastødende, og alligevel kan man, hvis man et øjeblik ser bort fra det moralske aspekt og i stedet ser det i et større perspektiv, erkende, at mennesket udvikler værdifulde egenskaber i evolutionen. Dette menneske udvikler en usædvanlig grad af viljestyrke. Det spiller umiddelbart ingen rolle, at det ikke bruger viljestyrken på en moralsk måde, for det udvikler *viljestyrke* og dermed også *hjernekapacitet* – dvs. evnen til at se muligheder og gribe dem.

Hensigten bag begivenhederne

Når man erkender, at evolutionen ledes af den guddommelige vilje, og forstår at det nuværende udviklingstrin er præget af voldsom konkurrence og indbyrdes

kampe, skal man forsøge at forstå, hvilken hensigt den guddommelige vilje har med kampen og uroen. Det vil åbne øjnene for de egenskaber, der er ved at tone frem. De er selvsagt særdeles utiltalende i deres nuværende manifestation, men det er fordi, de bruges til meget uværdige og egoistiske formål. Alt hvad der skal til for at gøre dette menneske til et moralsk menneske, er en ændring af hensigt og motiv, sådan at det i stedet for at kæmpe for sin egen rigdom indser vigtigheden af tjenestearbejde og tager fat på det. I stedet for at bruge sin vilje til at udnytte andre, bruges den til at hjælpe de svage – altså en forandring af målsætningen og af den natur, der var så destruktiv, og som på denne måde kan blive det mest konstruktive, man kan tænke sig.

Verden kan få større gavn af et menneske, der har udviklet stærke evner, end af det gennemsnitlige karaktersvage menneske, som måske overfladisk betragtet ser ud til at være et bedre menneske set fra et moralsk synspunkt. En ung sjæl i en modløs personlighed har kun lidt at tilbyde med hensyn til både laster og dyder, men de såkaldt umoralske mennesker har potentielt en mulighed for at blive højt udviklede. Når deres øjne åbnes, vil de være parate til at gå foran i evolutionen. Det er en vigtig lektie at lære. For hvis ikke den guddommelige plan styrede evolutionen, ville menneskeheden befinde sig i den mest håbløse situation, man kan forestille sig. Men hvis det guddommelige er med processen – for det guddommelige er overalt – må processen tjene et godt formål. Uanset hvor mange situationer, der viser sig på vejen, vil det endelige resultat være *udvikling*.

Nutidens problemer stammer fra atlantisk tid

Hvordan var de mindre udviklede *Asuraer* i deres tidlige evolution? Hvis man følger den nuværende evolution tilbage i tiden, vil man sandsynligvis møde disse mindre

udviklede *Asuraer* i den atlantiske periode, hvor der blev afviklet karma med store lidelser og vanskeligheder, men hvor lektien læres, og hvor der udvikles styrke i processen. Når H.P. Blavatsky siger, at mange af nutidens problemer stammer fra den atlantiske tid, taler hun om dette udviklingsforløb, hvor mange, der valgte den forkerte side, lærte deres lektie i den store oversvømmelse og vendte tilbage, for langsomt at klatre op ad stigen med den styrke, de havde samlet på den mørke side.

Disidentifikation

Man ser altså, at det er intellektet, der skaber "jeg'et" eller individet, og det giver nøglen til endnu en vigtig lektie. Mennesket må skille sig af med denne jeg-skabende evne ved at disidentificere sig med den. Man må få det individuelle "jeg" til at identificere sig med *sjælen* ved at bruge alle de individuelle evner, der er blevet udviklet gennem kamp, oprør og vanskeligheder af enhver art. Man må få det mindre "jeg" eller personligheden til at forene sig med det større "jeg" – sjælen – og overføre resultaterne af de mange og lange kampe til den fremtidige verdensudvikling.

Ahamkara-princippet

Det er denne egenskab, der vil blive menneskets største udfordring. Det er det punkt, som de mørke kræfter i naturen kan gribe fat i i samme øjeblik, man har rystet sig fri af gennemsnittet og er værd at blive opmærksom på. Derfor må alle de, der ønsker at fremskynde deres udvikling for hurtigere at kunne nå den åndelige verden, erkende, at deres største modstander er det *ahamkara-princip*⁶, der har gjort dem til det, de er i dag. Det har været deres hjælper, men nu bliver det deres fjende. Det bliver de mørke kræfters allierede – livets fæstning – som altid åbner porten for fjenden og inviterer de, der vil erobre fæstningen, indenfor.

⁶ Ahamkara er et individualitetsprincip. Ahamkara er selvbevidsthed eller selvidentificering. Ahamkara er derfor personligheden, der på grund af uvidenhed opleves som adskilt fra den universelle enhed. Ahamkara er derfor egoisme.

Det er årsagen til alle åndelige læreres gentagne påmindelser om nødvendigheden af at blive af med den stærke *separatisme*. Det er grunden til, at separatisme betragtes som det største problem på det udviklingstrin, menneskeheden har nået i dag. Det er årsagen til den seriøse esoteriske trænings strenge metoder til nedbrydningen af den stærke individualitetsfølelse, for den må ikke længere være et princip, der arbejder for sig selv. Al kraft skal gå til sjælen – al viljestyrke skal bringes i overensstemmelse med den guddommelige vilje. Hvis en del af viljen holder sig udenfor, vil det være den del, de mørke kræfter kan gribe og bruge mod den aspirant, der klatrer hurtigere end resten af menneskeheden.

Det er også årsagen til den irritation, som nogle forfattere beskriver menneskets jeg-følelse med, fordi de endnu ikke er tilstrækkelig udviklet til at have distanceret sig fra irritation. Det udviklede menneske tager afstand til forfatterens opfattelse, selvom det udviklede menneske ved, at jeg-følelsen er menneskets fjende, for det ved også, at de fleste mennesker endnu ikke er stærke nok til at erkende dens tidligere nytteværdi. De forstår ikke, hvordan jeg-følelsen har hjulpet dem til at nå det udviklingsstadium, som de nu befinder sig på. Men det er samtidig den svaghed, der giver de mørke kræfter kontrol, og sætter dem i stand til at få mennesker til at gå i deres fælder.

Den esoteriske træning

I den esoteriske træning er det derfor primært dette *ahamkara-princip*, der omtales. Intet i den esoteriske træning betragtes som for stærkt et pres, for hård en prøve eller for barsk en oplevelse, hvis bare resultatet er nedrivning af skillevæggen ind til den fuldkomne overensstemmelse med den guddommelige vilje.

Sådan er den mørke evolution i naturen i relation til menneskelig vækst og udvikling, og jo bedre man forstår de principper, der ligger til grund for den, desto større chance har man for at kvalificere sig til den virkelige esoteriske træning, der ikke – sådan som nogle tror – kun består af lektier, der kan læres fra bøger, men i en åndeliggørelse af hele karakteren. Det vil sige, at alt, der nu er sammensat, individuelt og adskilt, gøres helt.

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk